

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1056/2023
15.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубица Станишић, адвокат из ..., против туженог "Ваљевска пивара" а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2241/21 од 28.09.2021. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2241/21 од 28.09.2021. године, у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 331/19 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 31.10.2019. године, тужилац враћен на рад и призната су му сва права из радног односа која му по закону припадају. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 193.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2241/21 од 28.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, у односу на тужбени захтев за поништај оспореног решења и враћања тужиоца на рад, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај решења туженог од 31.10.2019. године и захтев тужиоца за враћање на рад. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке, и у овом делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правоснажног дела пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ... у Сектору продаје – Служба магацина готових производа. Решењем туженог од 31.10.2019. године отказан му је уговор о раду због повреде радне обавезе прописане чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и чланом 181. став 2. тачка 5. алинеја 5.7 Колективног уговора туженог – ако се алкотест контролом утврди концентрација алкохола у крви преко 0,0 промила, са образложењем да је контролом извршеном дана 15.10.2019. године код тужиоца утврђено присуство алкохола у крви у вредности 0,68 промила. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилац писмено изјаснио не спорећи да је конзумирао алкохол на послу, као и да је тог дана када је вршено алкотестирање мењао колегу који је био на одмору, да је радио са повређеном ногом и под боловима и да је попио једно пиво. Алкотестирање запослених вршено је алкометром који је био баждарен, а тужилац није имао примедби на резултат добијен алкотестом. Истог дана због постојања алкохола у крви приликом тестирања још два запослена су добила отказ, док отказ није дат запосленом ББ код којег је утврђено присуство од 0,1 промил алкохола у крви. Изменама Колективног уговора утврђена је нулта толеранција на присуство алкохола у крви, са чиме су запослени били упознати с обзиром да је Колективни уговор био објављен на вратима сваког од погона, као и на вратима канцеларије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је поништио као незаконито решење о престанку радног односа закључивши да је у конкретном случају неспорно утврђено постојање повреде радне обавезе и кривица тужиоца, али је приликом доношења одлуке ценио и раније понашање запосленог, као и да тужилац ради тридесет година код туженог и да није учинио ни једну повреду радне обавезе, односно радне дисциплине, па из ових разлога сматра да је санкција која је изречена (престанак радног односа), несразмерна учињеној повреди. Овај суд сматра да повреда и непоштовање радне дисциплине у конкретном случају није такве природе да је тужиоцу требало да престане радни однос, већ да је могла да му се изрекне блажа мера (привремено удаљење са рада или новчана казна).

Другостепени суд је изразио супротно становиште, налазећи да је оспорено решење законито, јер је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а да је дискреционо овлашћење послодавца да оцени да ли за отказ уговора о раду запосленом постоји оправдан разлог и да ли су у конкретном случају постојали услови из члана 179а Закона о раду за замену отказа уговора о раду другом дисциплинском мером. Зато је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћања тужиоца на рад.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом односно уговором о раду.

Одредбом члана 181. став 2. тачка 5. алинеја 5.7 Колективног уговора, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако се алкотест контролом утврди концентрација алкохола у крви преко 0,00 промила.

По оцени Врховног суда, како је код тужиоца у току радног времена утврђено присуство алкохола у организму, он је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, чиме је образован отказни разлог из члана 179. тачка 2. Закона о раду. Конкретна повреда радне обавезе за коју је предвиђено да запосленом може престати радни однос прописана је Колективним уговором туженог, а то је забрана рада под дејством алкохола у било којој количини. Послодавац може својим општим актима предвидети да свако присуство алкохола у организму изнад 0,00 промила може имати утицаја на обављање посла и такве случајеве санкционисати отказом уговора о раду, што је у конкретном случају и учињено. Тужени је увођењем ове мере увео нулту толеранцију (0,0 промила) за повреду радне обавезе што значи да и најмања количина алкохола у организму запосленог представља разлог за отказ уговора о раду без обзира да ли је утицала или могла утицати на радну способност запосленог. Такође, послодавац по члану 179а Закона о раду, може запосленом за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине у смислу члана 179. став 2. овог закона, да ако сматра да постоје олакшавајуће околности или да повреда радне обавезе није такве природе да запосленом треба да престане радни однос, уместо отказа уговора о раду, изрекне неку другу меру прописану у том члану, али је правилно другостепени суд закључио да је дискреционо овлашћење послодавца да оцени да ли постоји такав оправдан разлог и да ли ће отказ уговора о раду запосленом бити замењен другом дисциплинском мером.

Како је контролом од стране туженог утврђено да је тужилац дана 15.10.2019. године за време радног времена био под дејством алкохола од 0,68 промила алкохола у организму, правилан је закључак другостепеног суда да је тужилац учинио повреду радне обавезе предвиђену општим актом послодавца, те да су се стекли услови за отказ уговора о раду. Имајући у виду да је тужилац пре доношења побједног решења писмено упозорен о постојању разлога за доношење решења о отказу уговора о раду, чиме му је омогућено право на одбрану, решење је донето у законом прописаној процедури, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Како је захтев тужиоца за поништај оспореног решења одбијен, нису испуњени услови за враћање тужиоца на рад, па је правилно примењена и одредба члана 191. став 1. Закона о раду.

Такође, без утицаја су наводи ревизије да контрола алкотестирања није извршена на законит начин, јер за супротно тужилац није пружио доказе, као и да присуство алкохола није утицало на обављање његових задатака, јер је одредба члана 181. Колективног уговора, јасна и изричита, те предвиђа да запосленом код кога је утврђено присуство алкохола у крви преко 0,0 промила може престати радни однос.

С обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање супротно одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни суд је из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић